

РЕШЕНИЕ

№ 464

гр. Благоевград, 01.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ТРЕТИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на седми април през две
хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Петър Узунов

Членове: Ангелина Бисеркова
Катя Сукалинска

при участието на секретаря Катерина Пелтекова
като разгледа докладваното от Ангелина Бисеркова Въззивно гражданско
дело № 20221200500146 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 и следващите от ГПК.

Образувано въз основа на въззивна жалба, подадена от адв.А.Б., вписана в
БАК, действаща като пълномощник на ДР. Т. М., Н. Т. Т., Ю.А. Т., Т.А. Т.,
К.Х. А.Г., Б. ХР. В., Г. ИВ. СЛ., ЕД. К. Г., СН. Г. Н., АЛ. Б. Н., ЕЛ. Б. Н., АЛ.
К. Н., К. ЛЮБ. ТР. и АН. Н. И., срещу Решение № 905742/05.11.2021г.,
постановено по гр.д. № 796/2021г. по описа на Районен съд-ГР.Б. с което е
отхвърлен предявения от въззивниците срещу О.Б. иск с правно основание
чл.59, ал.1 от ЗЗД за сумата от 8 100.00 /осем хиляди и сто/ лева,
представляваща обезщетение за ползване, в периода от 29.03.2016г. до
28.03.2018г. /вкл./, на недвижим имот, представляващ ПОЗЕМЛЕН ИМОТ с
идентификатор ****, находящ се в кадастрален район 601 в ГР.Б. ЕКАТТЕ
04279, съгласно кадастралната карта на Б. одобрена със заповед № РД-18-32
от 10.05.2006г. на ИД на Агенция по кадастъра, с трайно предназначение -
урбанизирана територия, начин на трайно ползване -ниско застрояване /до 10
м/, с площ от 2 432 кв.м., с административен адрес ГР.Б. ул.“И.М.“, стар
идентификатор 9418, при съседни на поземления имот: имот с идентификатор
04279.601.29 и имот с идентификатор 04279.618.46, който имот по
действащия план за регулация попада в УПИ I кв.47 по ПЗР на IV -ти м-н,
ЮЗУ Благоевград, одобрен с решение№ 142/10.06.2005г. на ОбС-Благоевград
-предвиден за озеленяване. С решението ищите са осъдени, на основание
чл.78, ал.3 ГПК във вр.с чл.78, ал.8 ГПК и чл.37 от ЗПП във вр.с чл.25, ал.1 от
НЗПП, да заплатят на ответника О.Б. съдебни разноски в размер на 580.00
/петстотин и осемдесет/ лева, от които 100.00 лева юрисконсултско
възнаграждение и 480.00 лева възнаграждение за вещо лице.

В жалбата се навеждат подробни доводи за неправилност и необоснованост
на атакувания акт, с които се обосновава искане за отмяна на неговата
решение и постановяване на друго, с което предявения иск бъде уважен
изцяло. Претендира съдебни разноски за две инстанции. Не правят

доказателствени искания.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК насрещната страна не депозира отговор на въззивната жалба.

В съдебно заседание въззивниците -редовно призовани, не се явяват, представляват се от надлежно упълномощен адвокат, който поддържа въззивната жалба по наведените в нея доводи и съображения. По същество на спора пледира за отмяна на атакуваното първоинстанционно решение, уважаване на предявения иск и за присъждане на съдебни разноски съгласно списък по чл.80 от ГПК.

За въззиваемата страна се явява юрисконсулт, който оспорва жалбата като неоснователна. Не прави доказателствени искания. Пледира за отхвърляне на въззивната жалба като неоснователна и за потвърждаване на атакуваното решение като правилно и законосъобразно. Претендира съдебни разноски за въззивното производство, представляващи юрисконсултско възнаграждение съобразно Наредба за правната помощ. Представя писмена защита, с която навежда подробни аргументи в подкрепа за заявената позиция по спора.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото писмени и гласни доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл.235, ал.2 от ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна, във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на оспорения съдебен акт.

При извършване на служебна проверка по реда на чл.269 от ГПК настоящата инстанция констатира, че обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, предвид на което следва да бъде извършена проверка за неговата правилност съобразно разпоредбата на чл.269, изр.2 от ГПК.

При осъществяване на въззивния контрол за законосъобразност и правилност на атакувания съдебен акт, в рамките, поставени от жалбата, настоящата инстанция, след преценка на събраните пред районния съд доказателства, намира следното:

От фактическа страна:

Производството по гр.д. № 796/2021г. по описа на Районен съд - Благоевград е образувано по искова молба, подадена от адв.А.Б., действаща като пълномощник на ДР. Т. М., Н. Т. Т., Ю.А. Т., Т.А. Т., К.Х. А.Г., Б. ХР. В., Г. ИВ. СЛ., ЕЛ. К. Г., СН. Г. Н., АЛ. Б. Н., ЕЛ. Б. Н., АЛ. К. Н., К. ЛЮБ. ТР. и АН. Н. И. срещу О.Б. за осъждане на ответника да заплати на ищите сумата от 1 200 /хиляда и двеста/ лева, представляваща обезщетение за ползване на недвижим имот, представляващ ПОЗЕМЛЕН ИМОТ с идентификатор ****, находящ се в кадастрален район 601 в ГР.Б. ЕКАТТЕ 04279, съгласно кадастралната карта на Б. одобрена със заповед № РД-18-32 от 10.05.2006г. на ИД на Агенция по кадастъра, с трайно предназначение -урбанизирана територия, начин на трайно ползване -ниско застрояване /до 10 м/, с площ от 2 432 кв.м., с административен адрес ГР.Б. ул."И.М.", стар идентификатор 9418, при съседни на поземления имот: имот с идентификатор 04279.601.29 и имот с идентификатор 04279.618.46, който имот по действащия план за регулация попада в УПИ I кв.47 по ПЗР на IV -ти м-н, ЮЗУ Благоевград, одобрен с решение № 142/10.06.2005г. на ОбС-Благоевград -предвиден за озеленяване, за времето от 29.03.2016г. до 28.03.2018г. /вкл./, по 50.00 /петдесет/ лева месечно.

Ищите твърдят, че като наследници на А.Т.Б., бивш жител на Б. починал на ****г., са заявили за възстановяване собствеността върху нива с площ от 2.435 дка, девета категория, находяща се в местността „Н.Г.Р.“, имот пл. №496 от помощен кадастър на IV -ти микрорайон „О.“, при граници /съседни/ -север -общинско; изток-имот пл.№ 497 неустановен собственик /общинско/; юг.общинско и запад; имот пл.№ 4951-наследници на С.Х.И., който имот по КК на ГР.Б. представлява ПОЗЕМЛЕН ИМОТ с идентификатор ****, находящ се в кадастрален район 601 в ГР.Б. ЕКАТТЕ 04279, съгласно кадастралната карта на Б. одобрена със заповед № РД-18-32 от 10.05.2006г. на ИД на Агенция по кадастъра, с трайно предназначение -урбанизирана

територия, начин на трайно ползване -ниско застрояване /до 10 м/, с площ от 2 432 кв.м., с административен адрес ГР.Б. ул.“И.М.“, стар идентификатор 9418, при съседни на поземления имот: имот с идентификатор 04279.601.29 и имот с идентификатор 04279.618.46. Твърдят, че по действащия регулационен план имотът попада в УПИ I, кв.47 по ПЗР на IV-ти микрорайон, ЮЗУ Благоевград, одобрен с решение № 142/10.06.2005г. на ОбС-Благоевград. Сочат, че имотът попада в територия, предвидена за зелени площи. Твърдят, че за изпълнение на предвижданията и мероприятията по ПР, ответникът е следвало да проведе процедура по отчуждаването му, предвидена в чл.21 и сл. от ЗОБС и да заплати на собствениците дължимото им обезщетение. Твърдят, че такава процедура до датата на депозиране на исковата молба в съда не е проведена и отчуждаване не е налице, поради което ишците са собственици на имота. Твърдят, че в противоречие с изискванията на ЗОБС и ЗУТ ответникът е реализирал предвидените по план зелени площи, с което на практика се ползва от имота съобразно предназначението му, без да е заплатил дължимото на собствениците обезщетение затова и без да е станал собственик чрез отчуждаването му. В тази връзка ишците отправили многократни покани до ответника, за извършване на действия по смисъла на чл.62, ал.5 от ЗУТ, но такива не били сторени. Сочи се, че със заповед № 1096/09.08.2010г. на К. на О.Б. е наредено отчуждаване на имота и е определено съответно парично обезщетение. При започване на действия по принудителното събиране на обезщетението ответникът издал друга заповед – Заповед № 1326/2011г. на К. на О.Б., с която била обезсилена заповедта за отчуждаване, с което имотът останал в собственост на ишците. На 26.11.2020г. наследниците на А.Б. отправили поредно искане за отчуждаване на имота и заплащане на обезщетение. В отговор получили писмо с изх.№ 94-00-2120/18.12.2020г. /по описа на О.Б./, с който ги уведомявали, че след като бъдат заложили средства в бюджета, ще започне отчуждаването на имотите, без посочване на краен срок. Сочат, че към момента на сезиране на съда с исковата молба, ответникът ползва процесния имот като зелена площ без да е налице отчуждителна процедура и без да е собственик на имота. В тази връзка считат, че ответникът им дължи обезщетение за ползване на имота, в размер на спестените разходи за сметка на ишците, които реално не могат да упражняват правото си на собственост върху имота в пълен обем.

В срока по чл.131 от ГПК ответникът е депозирал писмен отговор, с който заявява възражение за недопустимост на предявения иск. В тази връзка сочи, че между страните по делото няма облигационна връзка, възникнала по силата на договор за наем на процесния недвижим имот, поради което не е налице правен интерес за ишците да претендират заплащане на наем или обезщетение за ползване. Твърди, че не е налице ползване на имота от ответника, нито извличане на ползи от него. Заявява и позиция за неоснователност на иска. В тази връзка твърди, че по делото липсват доказателства, установяващи размера на претендираното от ишците вземане. Не оспорва твърдението, че ишците са собственици на имота /възстановен с решение № 1612/16.12.2003г. на ОСЗГ/, както и че имотът е отреден за озеленяване, реализирано към момента на възстановяване на собствеността на ишците и към момента на влизане в сила на действащия застроителен и регулационен план. Сочи чл.62 от ЗУТ. Сочи, че с писмо изх.№ П-02-246/05.08.2013г. един от ишците-Н.Т., е уведомен, че имотът може да се ползва без да се променя неговото предназначение. Оспорва ишцовите твърдения, че съгласно ЗУТ и ЗОБС общината е длъжна да отчужди имота, като предвиден по плана за обект публична общинска собственост. Твърди, че ишците многократно са уведомявани, че за да им се заплати обезщетение, сумата следва да бъде предвидена в бюджета на общината. С изложеното обосновава становище за недължимост на претендираната от ишците сума и пледира за: прекратяване на делото поради недопустимост на иска, алтернативно - за отхвърляне на иска като неоснователен.

В първоинстанционното производство са събрани писмени и гласни доказателства, в това число комплексна съдебно-техническа и оценителна експертиза. С протоколно определение от 05.10.2021г. по реда на чл.214 от

ГПК е допуснато изменение размера на предявения иск чрез увеличаването му за сумата от 8 100 /осем хиляди и сто/ лева.

От събраните по делото писмени доказателства /удостоверение за наследници № 1231/20.03.2021г., издадена от дл.лице по гр.състояние при ГР.Б./ се установи по несъмнен начин, че ищите са наследници по закон на А.Т.Б., роден на ****г., починал на ****г. в ГР.Б. за което е съставен акт за смърт № 301/****г.

Не се спори по делото, а събраните писмени доказателства - Решение № 1612/16.12.2003г., издадено от ОСЗГ-Благоевград, ведно със скица № 7432/19.12.2006г., установяват по категоричен начин, че на ищите в качеството на наследниците на А.Т.Б. е възстановен в съществуващи /възстановими/ стари реални граници имот, представляващ НИВА от 2.435 /2.432 дка по скица/дка, девета категория, находящ се в землището на ГР.Б. местност „Н.Г.Р.“ имот пл.№ 496 от помощен кадастрален план на IV микрорайон „О.“ при граници/съседи: общинско, изток : пл.№ 497 - неустановен собственик/общинско; юг-общинско; запада-пл.№ 4951-наследници на С.Х.И..

Със Заповед № 1096/09.08.2010г. на К. на О.Б., на основание чл.21, ал.1, 2 и 3 и чл.25, ал.2 ЗОС, е постановено отчуждаване на поземлен имот с идентификатор **** по КККР на ГР.Б. одобрена със заповед № РД-18-32/10.05.2006г., /стар пл.№ 9418/, собственост на ДР. Т. М., А.Т. Т., Н. Т. Т., В.Б.А., Б. ХР. В., К.Х. А.Г., Г. ИВ. СЛ., ЕЛ. К. Г., АЛ. К. Н., СН. Г. Н., АЛ. Б. Н., ЕЛ. Б. Н., ИЛ. Н. и К. ЛЮБ. ТР., за озеленяване. Със заповедта е постановено на собствениците/ гореизброените лица/ да се изплати обезщетение в размер на 378 176 лева. Заповедта е отменена със Заповед № 1326/03.11.2011г. на К. на О.Б., издадена на основание чл.29, ал.8 ЗОС, поради наличие на предпоставки на чл.29, ал.8 ЗОС - в определените срокове по чл.29, ал.6 и ал.7 ЗОС, не е предявено искане от собствениците на имота и в същия срок не е преведено дължимото обезщетение.

С писмо вх.№ 94-00-2120/26.11.2020г. по описа на О.Б., ищите са поискали ответника да отчужди процесния имот по реда на чл.62, ал.5 ЗУТ. В отговор на ищите е връчено писмо изх.№ 94-00-2120/18.12.2020г. по описа на О.Б., съгласно което имот с идентификатор **** попада в УПИ I- за озеленяване, кв.47 по ПРЗ на IV микрорайон, ЮЗУ, Благоевград, одобрен с Решение № 142, Протокол № 7/10.06.2005г. на Общински съвет-Благоевград, както и че предстои процедура по отчуждаване на имотите, попадащи в УПИ I- за озеленяване, кв.47 по ПРЗ на IV микрорайон, ЮЗУ, Благоевград, одобрен с Решение № 142, Протокол № 7/10.06.2005г. на Общински съвет-Благоевград.

Съгласно приобщената към доказателствата по делото комплексна съдебно-техническа и оценителна експертиза, която съдът изцяло кредитира с доверие като компетентна, обективна, допустима и относима към предмета на делото, към момента на възстановяване на имота в патримониума на ищите/въззивници и отразяването му в действащия кадастрален план, същият попада в терен, отреден за озеленяване и паркинги в одобрения със заповед № 548/08.05.1978г. на Комитета по архитектура и градоустройство при Министерски съвет ПУП за район на ЮЗУ „Неофит Рилски“ Благоевград. По сега действащия ПУП-ПРЗ на IV-ти микрорайон на ГР.Б. одобрен с Решение № 142/10.06.2005г. на Общински съвет Благоевград, имот с идентификатор **** по КККР на Благоевград попада в УПИ I, кв.47, отреден за озеленяване. Зелената площ под ЮЗУ „Неофит Рилски“ ГР.Б. в която попада поземлен имот с идентификатор **** по КККР на ГР.Б. е включен в регистъра на зелените площи и на дълготрайната декоративна растителност на гр. Благоевград, изработен през 2006г.

При тази данни районната инстанция е постановила обжалваното решение, с което е отхвърлила като неоснователен предявения по чл.59, ал.1 от ЗЗД осъдителен иск.

От правна страна:

Решението на районния съд като краен извод е правилно и законосъобразно и като такова следва да се потвърди. Настоящият въззивен съдебен състав не възприема съображенията, с които е обосновано първоинстанционното решение. Съображения:

Предявената претенция е основана с твърдения, че ишците са собственици на процесния недвижим имот по реституция, при условията на ЗСПЗЗ ; че имотът е включен още преди реституцията в парцел, предвиден за озеленяване; мероприятието „озеленяване“ е било реализирано към момента на възстановяване на собствеността в патримониума на ишците/въззивници; въпреки многократните искания на ишците към момента на депозиране на исквата молба в съда Общината-въззвиваема в настоящия процес, не е отчуждила имота и не е заплатила на ишците обезщетение. Посочените твърдения не се оспорват от насрещната страна, а събраните по делото писмени и гласни доказателства ги установяват по несъмнен начин. При тези факти районната инстанция е приела, че предявеният по реда на чл.59 ЗЗД иск е неоснователен, тъй като не са доказани материално правните предпоставки на цитираната правна норма, а именно не е установено ползване на имота от Общината и реализиране на доходи от това ползване.

В атакуваното решение липсват правни мотиви относно релевантното обстоятелство, че към момента на възстановяване и отразяване на процесния имот в действащия кадастрален план на ГР.Б. същият попада в терен, отреден за озеленяване и паркинги, като озеленяването е реализирано. Ето защо съдът намира за основателно релевираното от въззивниците възражение, че първоинстанционното решение е постановено в нарушение на съдопроизводствените правила, което е довело до неправилно приложение на материалния закон.

Настоящият съдебен състав счита, че обстоятелствата, с които е обоснована предявената по чл.59 от ЗЗД претенция - че ишците са собственици на процесния недвижим имот по реституция; че имотът е включен още преди реституцията в парцел, предвиден за озеленяване като мероприятието е било реализирано към момента на възстановяване на собствеността в патримониума на ишците/въззивници; въпреки многократните искания на ишците към момента въззвиваемата страна не е отчуждила имота и не е заплатила на ишците обезщетение, съответстват на елементите от фактическия състав, регламентиран в чл.62, ал.5 от Закона за устройство на територията. Съгласно чл.61, ал.4 ЗУТ озеленените площи като паркове, градини, улично озеленяване са публична общинска собственост, а съгласно чл.62, ал.5 ЗУТ, когато в озеленените площи-публична собственост попадат частни терени, те се отчуждават по предвидения в закона ред. От посоченото се налага извод, че в случая отношенията между страните по делото следва да се уредят съгласно специалното правило на чл.62, ал.5 ЗУТ, а не по реда на предвидената в чл.59 ЗЗД защита, който има субсидиарен характер, и който в случая е неприложим, тъй като при бездействие на общинската администрация да отчужди имота и да обезщети частните собственици е налице противоправност и ишците имат на разположение деликтен иск за обезщетение за причинените им вреди /вж решение № 2/14.02.2020г. по гр.д. № 2296/2019г., III г.о. ВКС/.

Предвид горното, съдът намира за ирелевантни по делото наведените от въззивниците-ишци в първоинстанционното производство, твърдения, че Общината ползва процесния имот и не заплаща на ишците суми за това ползване. В тази връзка съдът не обсъжда релевираните във въззивната жалба доводи и възражения за незаконосъобразност и неправилност на обжалвания съдебен акт относно тези обстоятелства.

По изложените съображения настоящият съдебен състав счита предявения с правно основание чл.59 от ЗЗД иск за неоснователен и като такъв следва да бъде отхвърлен, което е сторил и районният съд. Ето защо атакуваното решение следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Въведеното в процеса от въззвиваемата страна възражение за недопустимост на предявения иск е неоснователно, доколкото същото е обосновано с

твърдения относно материалноправната страна на спора, а не такива, касаещи положителните и отрицателни процесуални предпоставки, обуславящи правния интерес на ищците от предявяване на иска.

Поради съвпадане на крайните изводи на двете инстанции обжалваното първоинстанционно решение следва да бъде потвърдено, а въззивната жалба като неоснователна следва да се остави без уважение.

Предвид изхода на делото въззивниците нямат право на съдебни разноски за настоящата инстанция.

На основание чл.78, ал.3 във връзка с ал.8 с.чл. ГПК право на разноски за въззивното производство има въззиваемата страна, представлявана от юрисконсулт. В тази връзка и с оглед на заявеното от страната искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът, като съобрази фактическата и правна сложност на делото, явяването на юрисконсулта в проведеното едно открито с.з. пред настоящата инстанция, следва да осъди въззивниците да заплатят на въззиваемата съдебни разноски в размер на 100.00 лева, съгласно чл.25, ал.1 от Наредба за заплащане на правната помощ.

Водим от горното, Окръжен съд-Благоевград

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 905742/05.11.2021г., постановено по гр.д. № 796/2021г. по описа на Районен съд-ГР.Б..

ОСЪЖДА ДР. Т. М., ЕГН *****, Н. Т. Т., ЕГН *****, Ю.А. Т., ЕГН *****, Т.А. Т., ЕГН *****, К.Х. А.Г., ЕГН *****, Б. ХР. В., ЕГН *****, Г. ИВ. СЛ., ЕГН *****, ЕЛ. К. Г., ЕГН *****, СН. Г. Н., ЕГН *****, АЛ. Б. Н., ЕГН *****, ЕЛ. Б. Н., ЕГН *****, АЛ. К. Н., ЕГН *****, К. ЛЮБ. ТР., ЕГН *****, АН. Н. Й., ЕГН ***** да заплатят на О.Б., БУЛСТАТ *****, представлявана от К., пл.“Г.И.М.“ 1 сумата от 100.00 /сто/ лева, съдебни разноски за въззивното производство.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от съобщаването му на страните, при условията на чл.280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____